

Studiul 4: Unitate prin smerenie

Sabat după-amiază, 17 ianuarie

De memorat:

„Faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând.”

Filipeni 2:2

În unire stă puterea. Dar a cunoaște adevărul nu este același lucru cu a-l pune în practică. Cu toții greșim uneori, în ciuda celor mai puternice eforturi de a fi uniți. Dar acest lucru nu este totuna cu subminarea deliberată a unității. Nu este de mirare așadar că, în timp ce le scrie în continuare filipenilor, Pavel își afirmă dorința ca ei să fie „un suflet și un gând”.

Pavel fundamentează nevoia de unitate pe învățătura și exemplul Domnului Isus. Este o temă pe care o găsim în tot Noul Testament și mai ales în epistole. Originea dezbinării în univers a fost mândria și setea de poziție și de putere a unui singur înger din cer, un sentiment care s-a răspândit rapid, chiar și într-un mediu desăvârșit (vezi Isaia 14:12-14). Apoi a prins rădăcini în Eden, printr-o nemulțumire similară față de regulile pe care le instituisese Dumnezeu și prin dorința de a accede într-o sferă mai înaltă decât cea pe care Dumnezeu o concepuse (Geneza 3:1-6).

Săptămâna aceasta vom analiza baza biblică a unității bisericii, concentrându-ne în special pe smerenia uimitoare a Domnului Isus, pe lecțiile pe care le putem dobândi privind la El și pe modul în care putem crește pentru a ne asemăna mai mult cu El.

Dezbinare în Filipi

1. Ce factori apar în Filipeni 2:1-3 pentru dezbinarea din biserică? Ce soluție sugerează Pavel?

Filipeni 2:1-3

- ¹ Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare,
- ² faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând.
- ³ Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși.

Pentru Pavel a fost cu siguranță o dezamăgire profundă să vadă că biserica pe care o întemeiasă și pe care o iubea atât de mult era afectată de rivalități și distrusă de certuri. El folosește un limbaj foarte dur pentru a descrie problemele. Sintagma „duh de ceartă” traduce un cuvânt (gr. eritheia) folosit anterior în Filipeni 1:17 cu referire la rivalii egoiști ai lui Pavel din Roma, hotărâți să se promoveze mai degrabă pe ei înșiși decât să promoveze cauza lui Hristos. „Certurile” se numără printre faptele firii (Galateni 5:20) și, după cum spune Iacov, „acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele” (Iacov 3:16).

Cuvântul grecesc pentru „slavă deșartă” este folosit doar aici în Noul Testament, dar apare în literatura extrabiblică cu sensul de aroganță, mândrie fără justificare și o părere exagerată despre sine. Pavel folosește un cuvânt înrudit atunci când îi avertizează pe galateni: „Să nu umblăm după o slavă deșartă, întărâtându-ne unii pe alții și pizmuindu-ne unii pe alții” (Galateni 5:26). De remarcat soluțiile pe care le enumeră Pavel la aceste probleme:

1. Îndemnarea în Hristos: Pavel va folosi exemplul lui Hristos ca motivație puternică.
2. Mângâierea în dragoste: Hristos ne dezvăluie iubirea divină și ne poruncește: „Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu” (Ioan 15:12).
3. Legătura Duhului: Prezența Duhului Sfânt creează o relație creștină strânsă, similară cu cea care domnea în biserica primară (Faptele 2:42; compară cu 2 Corinteni 13:14).
4. Afecțiunea (sau compasiunea): Vedem această calitate divină manifestată frecvent în viața lui Hristos (vezi Matei 9:36; 20:34; Marcu 1:41) și

redată în parabola samariteanului milos (Luca 10:33) și cea a fiului risipitor (Luca 15:20).

5. Mila: Această calitate, exemplificată de Domnul Isus, trebuie să se vadă și în viața urmașilor Săi (Luca 6:36).

6. A avea aceeași simțire, aceeași dragoste, același suflet, același gând: Ce tablou! Nici n-ar fi putut Pavel să evidențieze mai mult importanța unității. După cum va afirma în cele ce urmează, gândul pe care trebuie să-l avem „era și în Hristos Isus” (Filipeni 2:5).

Sursa unității

În Filipeni 2:2 Pavel accentuează unitatea, spunând, practic, același lucru în patru moduri. De remarcat și accentul pus de el pe minte, pe gânduri și pe simțiri! În timp ce conducătorii religioși se concentrau pe comportamentul exterior, Domnul Isus Se concentra asupra gândurilor și sentimentelor. De exemplu, tânărul bogat a pretins că a păzit întotdeauna legea. Totuși, când i-a spus să vândă tot ce avea, să dea săracilor și să-L urmeze, Isus i-a pus la încercare atașamentul față de lucrurile lumești. El a mai spus că ceea ce iese din inimă (sau din minte) este ceea ce îl pângărește pe om: „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Matei 15:19) și „din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12:34).

2. Ce măsuri practice recomandă Pavel în Filipeni 2:3,4 pentru a avea unitate în biserică?

Filipeni 2:3,4

³ Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși.

⁴ Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.

Cuvintele lui Pavel creează o imagine a umilinței: să fim smeriți, să-i considerăm pe ceilalți mai presus de noi înșine, să avem în vedere interesele altora și nu doar pe ale noastre. Mai ușor de zis decât de făcut, nu-i așa? Dar acestea sunt principii importante de care trebuie să ținem cont în toate interacțiunile noastre. Adesea când vorbim, avem tendința să ne concentrăm pe răspunsul nostru la ceea ce se spune, în loc să ne concentrăm pe ascultare pentru a înțelege ce spune cealaltă persoană și a încerca să vedem problema din punctul ei de vedere. Uneori conflictele apar din simple neînțelegeri, care ar putea fi evitate prin ascultare activă. S-ar putea să nu cădem de acord, dar ascultarea și încercarea de a înțelege punctul de vedere al celeilalte persoane constituie primul pas spre încredere și comunicare sănătoasă.

Pavel vorbește despre unitatea adusă de Duhul Sfânt, care creează „legătura păcii” (Efeseni 4:3). Dacă există certuri în biserică, Duhul Sfânt poate calma apele și ne poate aduce la unitate, creând armonie. În același capitol, Pavel vorbește despre „unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu” (Efeseni

4:13). Cele două sunt legate una de alta. Pentru ca unitatea să domnească printre noi este vital să avem aceeași credință, aceeași înțelegere asupra Scripturii, care izvorăște din cunoașterea lui Hristos și a învățăturilor Sale.

Ce fel de moarte față de sine ne-ar determina să-i considerăm pe alții într-adevăr mai presus de noi înșine? Cum putem învăța să facem acest lucru? Cât de diferite ar fi relațiile noastre dacă toți am trăi așa?

Implant în minte sau operație?

Un număr tot mai mare de companii lucrează la o tehnologie care combină puterea de procesare a computerelor cu creierul uman. Cu alte cuvinte, prin conectarea minții la computere, oamenii de știință speră să ne influențeze gândurile prin intermediul computerelor. Deși utilizarea implanturilor în creierul uman poate promite rezultate pozitive, printre care gestionarea epilepsiei, a depresiei și a bolii Parkinson, nu este greu să ne imaginăm și utilizări mai sinistre. Într-un anumit sens, acestea se practică deja. Mentea noastră este ca un computer, doar că mult mai performant. Fluxul constant de informații la care suntem expuși zilnic ne „programează” mintea, ne condiționează gândurile și ne ghidează acțiunile. Când ne cufundăm în mass-media, modul lumesc de gândire își lasă amprenta asupra minții noastre și începem să gândim la fel. Este ca și cum mintea altora ar fi implantată în a noastră sau contopită cu ea.

Noi, la fel ca Domnul Isus, trebuie să umblăm „după lucrurile Duhului” (Romani 8:6). „Nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu”, pe care Pavel îl pune în contrast cu „duhul lumii” (1 Corinteni 2:11,12). Cine este învățătorul nostru? Și ce învățăm?

3. Ce crezi că înseamnă să avem și noi „gândul [...] care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2:5)?

Filipeni 2:5

⁵ Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus:

Gândirea ne-o putem schimba, dar nu și inima. Numai Dumnezeu poate să o schimbe. Duhul Sfânt trebuie să ne opereze inima, folosind „sabia Duhului” (Efeseni 6:17), Cuvântul „viu și lucrător” al lui Dumnezeu, care „pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii” (Evrei 4:12). Numai prin Duhul Sfânt putem să ne cunoaștem cu adevărat pe noi înșine, deoarece, prin natura ei, inima noastră ne înșală (Ieremia 17:9). Cuvântul ebraic pentru „înșelătoare” (‘aqov) se referă la un teren denivelat care ne face să ne împiedicăm; prin extensie, înseamnă gânduri schimbătoare, întortocheate și strâmbe. Trebuie să fim transformați prin „înnoirea minții” noastre, pentru a putea „deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:2).

| *De ce este atât de important să aplicăm ce ne spune Pavel în Filipeni 4:8?*

Filipeni 4:8

⁸ Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească.

Gândirea lui Hristos

Muhammad Ali a pretins odată: „Eu sunt cel mai mare.” În august 1963, cu șase luni înainte de a câștiga titlul mondial la box, categoria grea, a lansat chiar un album muzical intitulat, în traducere, „Eu sunt cel mai mare” („I Am the Greatest”). Fără îndoială, Ali a fost un sportiv de excepție, dar nu este un exemplu de urmat pentru cineva care dorește să aibă gândirea lui Hristos. În schimb, Domnul Isus a fost într-un totu fără păcat. Deși „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi” (Evrei 4:15), El nu a păcătuit niciodată, nici măcar în gând. Cu toate acestea, Evrei 5:8 afirmă: „Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit.” Supunerea Domnului Isus față de voia Tatălui a fost întotdeauna desăvârșită. Nu a existat niciun moment în care El să fi refuzat să se supună, deși, fără îndoială, de multe ori nu a fost ușor.

4. Cuvintele din Filipeni 2:5-8 sunt considerate de unii cele mai expresive și mai frumoase din toată Scriptura. Ce ne spune Pavel aici? Care sunt implicațiile acestor cuvinte? Și, cel mai important, cum aplicăm în viața noastră principiul exprimat aici?

Filipeni 2:5-8

- ⁵ Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus:
- ⁶ El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu,
- ⁷ ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.
- ⁸ La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.

Domnul Isus, care este egal cu Dumnezeu, care este Dumnezeu, nu numai că a luat asupra Sa natura umană, ci a devenit un „rob” (doulou, „slujitor, sclav”) și apoi S-a dat ca jertfă pentru păcatele noastre. În alt loc, Pavel spune că S-a făcut „blestem pentru noi” (Galateni 3:13). Creatorul nostru a murit pe cruce și a fost de asemenea Răscumpărătorul nostru, iar pentru aceasta a fost nevoie să se facă blestem pentru noi. Cum putem spera să înțelegem cât de cât ce înseamnă acest lucru? Mai mult, cum să punem în practică ce ne spun textele, și anume să avem aceeași disponibilitate de a ne smeri și de a ne sacrifica pentru binele altora?

Într-un alt loc, Domnul Isus a spus: „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru. Oricine se va înălța va fi smerit; și oricine se va smeri va fi înălțat” (Matei 23:11,12). Acest lucru reflectă în multe privințe ceea ce ne îndeamnă și Pavel să facem, în Filipeni 2:5-8. În termeni mai expresivi, Pavel spune aici ceea ce spusese mai devreme despre cum să nu facem nimic „din duh de ceartă sau din slavă deșartă” (Filipeni 2:3).

Cum ar trebui să răspundem la ce a făcut Hristos pentru noi (vezi Filipeni 2:5-8)? Ce răspuns ar putea fi „potrivit” sau demn de ceea ce a făcut Hristos pentru noi, în afară de a cădea în genunchi și a ne închina? De ce este atât de greșit să credem că faptele noastre pot adăuga ceva la ceea ce Hristos a făcut deja pentru noi?

Filipeni 2:5-8

⁵ Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus:

⁶ El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu,

⁷ ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.

⁸ La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.

Taina evlaviei

Citește 1 Corinteni 8:2! Nu există nimic pe lumea asta despre care să știm totul. Întotdeauna avem ceva de învățat despre orice. Cu cât mai adevărat este acest lucru când vorbim despre realitățile veșnice legate de Dumnezeu și de întrupare! Pavel vorbește frecvent despre smerenia uimitoare a Domnului Hristos de a lua natura umană. Este un subiect pentru care nici veșnicia nu e suficientă pentru a fi epuizat.

5. Studiază Romani 8:3; Evrei 2:14-18 și 4:15! Ce a caracterizat smerenia Domnului Isus și faptul că a luat natura oamenilor?

Romani 8:3

³ Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului,

Evrei 2:14-18

¹⁴ Astfel, dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul,

¹⁵ și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor.

¹⁶ Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam.

¹⁷ Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului.

¹⁸ Și, prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.

Evrei 4:15

¹⁵ Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.

Cum a fost posibil ca Fiul etern al lui Dumnezeu, prin acțiunea Duhului Sfânt (vezi Luca 1:35), să devină o ființă divino-umană în pântecul Mariei? Este de neînțeles cum infinitul și eternul au putut deveni brusc o ființă umană finită, supusă morții. Aceasta este esența a ceea ce Pavel numește „taina evlaviei” (1 Timotei 3:16). În frumosul imn din Filipeni 2, Pavel dezvoltă această condescendență a Domnului Hristos, în unele privințe mai pe larg decât oriunde altundeva în Scriptură.

- „Avea chipul lui Dumnezeu” (Filipeni 2:6). Cuvântul morphē („chip, formă”) se referă la natura Sa divină, în privința căreia Domnul Isus era egal cu Tatăl (compară cu Ioan 1:1).
- „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși” (VDC)/„S-a golit pe Sine” (NTR) (Filipeni 2:7). Natura misterioasă a dezbrăcării/golirii Domnului Isus de prerogativele Sale divine – pentru a putea deveni cu adevărat om și a fi ispitit ca și noi – este uimitoare.
- „S-a smerit” (Filipeni 2:8). Prin faptul că a luat natura umană, Domnul Isus a trecut de la supremația universală la slujirea totală, opusul obiectivului lui Lucifer.
- „S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:8). Nu exista o moarte mai umilitoare decât cea aleasă de Domnul, pe care a plănuțit-o împreună cu Tatăl într-un „sfat de pace” (Zaharia 6:13, EDCR) și a prefigurat-o prin ridicarea șarpelui de către Moise (Numeri 21:9; Ioan 3:14), devenind astfel „păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21).

Cum putem deveni – și cum ar trebui să devenim – mai smeriți și mai supuși lui Dumnezeu, concentrându-ne asupra a ceea ce a făcut Domnul Isus pentru noi la cruce și privind crucea ca exemplu de renunțare și de smerenie?

Un gând de încheiere

„Toată iubirea părintească ce a venit din generație în generație prin canalele inimii omenești, toate izvoarele de blândețe care s-au deschis în sufletul oamenilor nu sunt decât mici pâraie față de nemărginitul ocean atunci când sunt comparate cu iubirea infinită și inepuizabilă a lui Dumnezeu. [...] Poți studia veacuri întregi această iubire, dar nu vei putea înțelege niciodată pe deplin înălțimea, lărgimea, adâncimea și lungimea iubirii lui Dumnezeu, care L-a dat pe Fiul Său să moară pentru lume. Nici chiar veșnicia nu va putea să o descopere pe deplin. Totuși, studiind Biblia și meditănd asupra vieții Domnului Hristos și a planului de mântuire, vom înțelege tot mai mult” (Ellen G. White, Mărturii pentru biserică, vol. 5, p. 740).

„Când suntem formați, la fel ca Moise, în școala lui Hristos, ce învățăm? [...] Cu cât învățăm mai mult în această școală, cu atât vom progresa în blândețea și smerenia minții. Nu trebuie să considerăm că am învățat tot ce merită știut. Ar trebui să folosim în cel mai bun mod talentele pe care Dumnezeu ni le-a dat, astfel încât, atunci când vom fi schimbați din starea de muritori în cea de nemuritori, să nu lăsăm în urmă ceea ce am dobândit, ci să le luăm cu noi în lumea de dincolo. De-a lungul veacurilor nesfârșite ale eternității, Hristos și lucrarea Sa de răscumpărare vor fi tema studiului nostru” (Ellen G. White, Manuscrisul 36, 1885).

Zilnic: 2 Samuel 3 – 9; Ellen G. White, Dietă și hrană, cap. 2, „Necumpătarea, un păcat” – „Efectul asupra discernământului și puterii de decizie”

1. Cât a ținut războiul între casa lui Saul și casa lui David?
2. Cine și cu ce au zidit o casă lui David?
3. Din a cui casă a fost luat chivotul și pus într-un car nou?
4. Ce făcea David întregului popor?
5. Ce au priceput numai câțiva care sunt îndeajuns de treji?